

er mangfoldige Lærere omkring i Landet, som ikke kunne undervise i Gymnastik eller kun kunne gøre det paa en utilfredsstillende Maade. Betingelsen for, at der kan indtræde en Forandring heri, er, at der oprettes Kurser, paa hvilket Lærerne fra Landets forskellige Egne skiftevis kunne komme og faae Undervisning, og det burde være sft for man udsendte Cirkulæret om Gymnastikundervisningen, og om, at Børnene skulle have „meget godt“ i Gymnastik for at kunne udstrives af Skolen i 13 Aars Alderen. Men ikke nok hermed; den ærede Minister vil ogsaa gaa saa vidt at tage Børnene ud af private Skoler, naar de ikke kunne præstere det Maal af Gymnastik, som han ønsker. Sa, det er næsten utroligt, men det staar i den høitærede Ministers Cirkulære, at Skolekommissionen har Ret dertil fremtidig, naar privat underviste Børn ikke have lært tilstrækkelig Gymnastik. Jeg haaber, at man ogsaa vil anvende dette overfor Proprietærer og Godseiere, som holde Gouvernante eller Lærer til deres Børn, at man lader disse Børn møde til Prøve sammen med de andre Børn ved Gymnastik-Præsentation ved Examen og saa tager dem bort fra Herregaardens Gouvernante og Lærere, hvis de ikke kunne præstere det Maal af Gymnastik, som Cirkulæret har fastsat. Jeg veed ikke, hvorledes det skal gøres, naar en Familie, som tager Lærer eller Gouvernante til at undervise sine Børn. Skal der da have fuldstændige Apparater til denne Undervisning, eller hvor skal den faae dem fra? Det er et Indgreb i den Frihed, som er hjemlet i Loven af 2den Mai 1855 til at undervise sine Børn i Hjemmet, der ligger i Cirkulæret. Derfor vil jeg indstændig bede det ærede Finantsudvalg om, at det ikke gaar ind paa den Bevilling, som den ærede Minister søger til de 10 nye Inspektører, som skulle reise omkring for at føre Tilsyn med Undervisningen i Gymnastik. Da den høitærede Minister har sat Provsterne til at passe paa Sogneraadene, lad ham ogsaa bruge dem til at passe paa Gymnastikundervisningen, og lad Skoledirektionerne afgive de Indberetninger om Gymnastiken, som Ministeren ønsker, men lad os ikke faae 10 nye Tilsynsmænd til at reise omkring for at føre Tilsyn med Gymnastikundervisningen i et System, om hvilket den nedsatte Kommission jo siger, at den er „utilfredsstillende“. Det vilde forekomme mig at være at gaa for vidt at indføre en saadan Inspektion, og jeg beder derfor det ærede Finantsudvalg om ikke at gaa ind paa denne Bevilling. Jeg veed, at det ærede Finantsudvalg er meget blødt overfor den høitærede Kultusminister;

der er tidligere Aars Erfaringer for, at den høitærede Kultusminister kan faae mange, jeg kan sige utrolig mange Bevillinger satte igjennem paa Finantsloven, men jeg vil meget indtrængende anmode Finantsudvalget i denne Sag at vise sig saa haardt overfor den høitærede Kultusminister, at det siger Nei til den nævnte Bevilling, og hvis det ærede Finantsudvalg ikke vil gjøre det, haaber jeg, at det vil lykkes at faae Tilslutning i Thinget til at faae den stemt ud; thi det forekommer mig, at efter det Cirkulære, som jeg her har omtalt, er der ikke Anledning til at give den ærede Minister Midler til at honorere et saadant Tilsyn. Jeg ønsker ogsaa Gymnastikken fremmet her i Landet, men jeg tror, at naar det skal ske paa den Maade, som den høitærede Minister vil have den fremmet paa, er det snarere til at skabe Uvillie imod end til at fremme Interessen for Gymnastikken. Jeg skal sige den høitærede Minister, hvad alle hans Cirkulærer ville føre til. De ville føre til — det skal jeg love for — at der vil reise sig en Bevægelse hele Landet over, der skal rundt om i Landet blive valgt i Fremtiden ganske anderledes energiske Mænd i Skolekommissionerne end hidtil. Hidtil have Præsterne siddet og styret Skolekommissionerne; men disse Cirkulærer ville vække den danske Befolkning og lære den at sætte ganske anderledes staalhatte Mænd ind i Skolekommissionen, som kunne holde noget igjen paa disse Fordringer, som den ærede Minister aldeles uberettiget stiller overfor Befolkningen, uden at have en af Rigsdagen vedtaget Lov dertil. Jeg kunde ogsaa have Lykt til at spørge den ærede Kultusminister om, hvilken Lovhjemmel han har havt til resolvare, at en Formand i et Skoleraad, naar Stemmerne staa lige, skal have to Stemmer. Det er en bekjendt Sag, at i de Kommunallove der udkom i 1867 og 1868 henholdsvis for Land- og Bykommuner, bortfaldt den Ret, som Formanden for de kommunale Raad hidtil havde havt, naar Stemmerne stod lige, altsaa hvor der var Tvivl, skulde Formandens Stemme gjøre Udslaget. Dette er altsaa affastet; men i Skoleraadet, siger den ærede Minister, der bibeholdes det den Dag i Dag. I Aarsens Amtis Skoleraad foresaldt der i Fjor en Afstemning om, hvem der skulde være Medlem af Skolekommissionen. Ved denne Afstemning stod Stemmerne lige mellem et hidtil værende Medlem og et nyt Medlem, som senere blev Medlem af Amtsraadet. Amtsranden lod foretage en Lodtrækning, og den faldt ud til Fordel for den ny foreslaede Kandidat. Sagen kom til Ministeriets Kundskab, og Ministeriet kasserede dette Valg, idet Ministeriet resolverede, at den, der ikke